

Kız ve Yarasalar

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Yarasalar

Aysel Banu YAVUZAL

Maya, yemyeşil bir ormanın kenarındaki küçük bir köyde yaşıyordu. Sıcak kahverengi bir teni, iki tutam kıvrırcık siyah saç ve dişlerinin arası açık bir gülümsemesi vardı. Her akşam, güneş batana kadar dışarıda oynardı. Köyünü severdi ama karanlıktan hoşlanmazdı. Bir gece, ağaçların üzerinde bir şeyin kanat çırttığını gördü.

Küçük bir şekil havada süzüldü. Koyu renk kanatları ve tüylü kürkü vardı. Maya'nın kalbi hızlı hızlı çarptı. 'Yarasalar!' diye fısıldadı. Eve koştu ve battaniyesinin altına saklandı. Ertesi sabah arkadaşlarına yarasaları anlattı. 'Eski ahırda yaşıyorlar,' dedi arkadaşı. 'Geceleri dışarı çıkıyorlar.' Maya onlara yaklaşmak istemiyordu.

O öğleden sonra, ince çerçeveli gözlüklü ve zeytin yeşili gömlekli uzun boylu bir adam Maya'nın kapısını çaldı. 'Merhaba, ben Ravi, bir doğa eğitimcisiyim,' dedi. 'Köyünün yakınındaki yarasaları inceliyorum.' Maya ona kocaman gözlerle baktı. 'Yarasalar korkutucu,' dedi. Ravi nazıkçe gülümsedi. 'Sana bir şey göstereyim,' dedi ve küçük bir kitap çıkardı.

Ravi kitabı, böcek yiyen bir yarasanın resminin olduğu sayfaya açtı. 'Yarasalar çiftçilere yardım eder,' dedi. 'Bir yarasa bir gecede yüzlerce böcek yiyebilir.' Maya resme baktı. Yarasanın büyük kulakları ve minicik siyah gözleri vardı. 'Sivrisinek mi yiyorlar?' diye sordu. Ravi başını salladı. 'Ve yeni ağaçlar için tohum yayarlar,' dedi. Maya merak etmeye başladı.

Ertesi akşam Ravi, Maya'yı eski ahıra götürdü. 'Burada bekle,' dedi. Baş lambasını açtı ve yumuşak bir ses çıkardı. Küçük bir yarasa aşağı uçu ve eldivenine kondu. Tüylü, kızıl kahverengi kürkü ve kanadında minik gümüş bir halka vardı. 'Bu Pip,' dedi Ravi. 'O dost canlısıdır.' Maya bir adım yaklaştı.

Pip, Ravi'nin eldivenine tutunmuş kanadını temizliyordu. Maya onun büyük yuvarlak kulaklarının kıpırdadığını gördü. 'Neden kanadında halka var?' diye sordu Maya. 'Yarasalar hakkında bilgi edinmek için oraya taktık,' dedi Ravi. 'Ona acı vermiyor.' Maya, Pip'in minik pembe burnunun havayı kokladığını izledi. Hiç de korkutucu değildi. Küçük ve yumuşacıktı, uçan bir fare gibi.

Maya gülümsedi. 'Çok tatlı,' dedi. Ravi başını salladı. 'Yarasalar köyümüz için önemlidir,' dedi. 'Ekinlere zarar veren böcekleri yerler ve yeni bitkilerin büyümesi için tohum yayarlar.' Maya çiftçileri ve ormanı düşündü. 'Yani bize yardım ediyorlar?' diye sordu. 'Evet,' dedi Ravi. 'Onlar bizim dostlarımız.' Maya biriyle tanıştığı için gurur duydu.

O gece Maya uyuyamadı. Pip'i ve bütün yarasaları düşündü. 'Köydeki insanlar onlardan korkuyor,' diye düşündü. 'Ama yarasaların ne kadar yardımcı olduğunu bilmiyorlar.' Aklına bir fikir geldi. Ertesi sabah Ravi'yi bulmaya koştu. 'Köye yarasaları gösterebilir miyiz?' diye sordu. 'Bir gece yürüyüşü yapabiliriz!'

Ravi'nin gözleri parladı. 'Bu harika bir fikir, Maya,' dedi. 'Herkes için bir gece yürüyüşü planlayabiliriz.' Bir plan yaptılar. Maya arkadaşlarını ve ailelerini davet edecekti. Ravi baş lambasını ve insanların yarasa seslerini duymasını sağlayan özel bir mikrofona getirecekti. Gün batımında eski ahırda buluşacaklardı. Maya heyecanlı ve biraz da endişeliydi.

Maya arkadaşlarına gece yürüyüşünü anlattı. Bazıları korktu. 'Yarasalar ürkütücü!' dedi biri. 'Hayır, onlar yardımcıdır,' dedi Maya. 'Böcek yerler ve tohum yayarlar.' Arkadaşı emin olamamış gibiydi. 'Saçımıza uçarlar mı?' diye sordu bir başkası. Maya başını salladı. 'Yarasalar yumuşaktır,' dedi. 'Ravi bize gösterecek.' Yavaş yavaş insanlar geleceklerini söylemeye başladı.

Yürüyüş gecesi bütün köy eski ahırın yanında toplandı. Maya, Ravi'nin yanında durdu ve küçük bir fener tuttu. 'Hoş geldiniz!' dedi. 'Bu gece yarasaları izleyeceğiz.' Ravi mikrofonunu açtı. Havayı tıklama sesleri doldurdu. 'Bunlar yarasa sesleri,' dedi. 'Böcekleri bulmak için ses kullanırlar.' Herkes dinledi. Maya bunu paylaştığı için gurur duydu.

Güneş batarken yarasalar tek tek dışarı uçu. Pip çimenlerin üzerinde alçaktan süzölüp böcek yakaladı. 'Nasıl döndüğüne bakın!' dedi Maya. Köylüler hayranlıkla izledi. 'Sivrisinek yiyor!' dedi bir çiftçi. 'Bu bizim için iyi!' Ravi yarasaların tohumları nasıl yaydığını anlattı. 'Yeni ağaçların büyümesine yardım ederler,' dedi. Yarasalar gökyüzünde dans etti. İnsanlar gülümsedi ve alkışladı.

Yürüyüşten sonra Maya'nın arkadaşı yanına geldi. 'Yarasalardan korkuyordum,' dedi. 'Ama şimdi onların harika olduğunu düşünüyorum.' Maya sırtıttı. 'Ben de,' dedi. 'Onlar bizim yardımcı dostlarımız.' Köylüler yarasalar hakkında heyecanla konuştu. Bazıları artık korkmayacaklarını söyledi. Maya'nın içi ısındı. Herkesin anlamasına yardım etmişti.

Ertesi gün köy yarasaları korumaya karar verdi. Ahırın yanına 'Yarasa Evi — Lütfen Rahatsız Etmeyin' yazan bir tabela koydular. Maya, Ravi'nin yarasaların tüneklerini kontrol etmesine yardım etti. Pip baş aşağı uyuyordu. 'Mutlu görünüyor,' dedi Maya. Ravi başını salladı. 'Çünkü insanların anlamasına yardım ettin,' dedi. Maya dişlerinin arası açık gülümsemesiyle gülümsedi.

O geceden sonra Maya karanlıktan korkmadı. Yarasalar köyünün üzerinde uçtuğunda onlara el salladı. Bazen Pip'in minik gümüş halkasının ay ışığında parladığını gördü. Yarasaların dostları olduğunu biliyordu. Arkadaşları ona yarasa hikâyesini tekrar tekrar anlatmasını istedi. Her seferinde köyünün öğrenmesine yardım ettiği için gurur duydu.

Maya anlamamanın korkunun yerini aldığını öğrendi. Öğrendiklerini paylaşarak bütün köyünün yarasaları yardımcı dostlar olarak görmesine yardım etti. Yarasalar hâlâ geceleri uçuyor, böcek yiyor ve tohum yayıyor. Maya da onları gülümseyerek izlemeye devam ediyor, küçük canlıların bile büyük bir fark yaratabileceğini bilerek. Köy ve yarasalar mutlu mesut bir arada yaşıyor.